

РЕШЕНИЕ

№ 5279

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110165049 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу Я. А. А., Д. А. А. и Т. Р. А., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове за установяване разделната дължимост на част от вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 40942/2022г. по описа на СРС, 40-ти състав, а именно: **160,00лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2018г.-31.12.2018г., ведно със законната лихва от 28.07.2022г. до изплащане на вземането, при дялове 4/6 части за Т. А. (**106,66лв.**) и по 1/6 част за Д. А. и Я. А. (**26,67лв.**).

Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи са обвързали абонатите на топлопреносното предприятие без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че е доставил до процесния имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, топлинна енергия на претендираната стойност, която не е заплатена.

Съобразно изложеното, моли за уважаване на предявените искове.

Ответниците са подали отговори на исковата молба в законоустановения срок, с които оспорват предявените искове. Твърдят, че не се намират в облигационна връзка с ищцовото дружество по договор за доставка на топлинна енергия. Правят възражение за изтекла погасителна давност. Излагат допълнителни съображения за неоснователност на претенциите.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Третото лице – помагач – /фирма/ изразява становище за основателност на исковете.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителни установителни искове с правно основание с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ

и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

По делото е представен нотариален акт от 26.01.2005г. за продажба на недвижим имот № 20, том 1, рег. № 497, дело № 13/2005г., съгласно който А. Д. А. и Т. Р. А. придобиват собствеността върху процесния имот, като с нот. акт от 15.05.2012г. двамата учредяват договорна ипотека върху имота. Видно от приложеното удостоверение за наследници, А. А. е починал на 02.03.2016г., като е оставил за свои законни наследници съпругата си Т. А. и децата си Д. А. и Я. А.. От това следва, че ответникът Т. А. е придобил $\frac{1}{2}$ идеална част от имота чрез покупко-продажбата и $\frac{1}{6}$ идеална част по наследство или общо притежава $\frac{4}{6}$ идеални части, а ответниците Д. А. и Я. А. по $\frac{1}{6}$ идеална част по наследство.

От събраните писмени доказателства /протокол от проведено ОС на ЕС, протоколи за извършени отчети и изравнителни сметки/, както и от изслушаното и прието заключение по съдебно-техническата експертиза се установява, че процесният имот се намира в сграда в режим на етажна собственост, която е присъединена към топлофикационната мрежа, а самият имот е топлоснабден.

При горните обстоятелства и съобразно разясненията, дадени в горесцитираното ТР, ответниците в качеството им на съсобственици на имота през процесния период, който е топлоснабден, се явяват клиенти /потребители/ на топлинна енергия за процесния имот, намират се в облигационно правоотношение с ищцовото дружество и дължат заплащане на цената на доставените услуги съобразно дяловете им в собствеността.

От изслушаната съдебно-техническа експертиза, която не е оспорена от страните и съдът кредитира като обективно и компетентно дадена, се установява, че през процесния период в имота не е имало отоплителни тела, а само един водомер за топла вода, което съответства и на представените протоколи за реално извършен отчет /л. 92-94/. Вещото лице разяснява, че поради демонтирането на всички отоплителни тела в имота, топлинна енергия за отопление от радиатори не е начислявана. Начислявана е топла вода, като показанията са резултат от реално извършен отчет на измервателния уред, което е видно и от представените от третото лице – помагач

протоколи за извършени отчети, които не са оспорени. Експертът посочва, че е начислявана и топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, като същата е изчислявана по формулата в т. 6.1.1. от приложението към Наредба № 16-334. С оглед на това, вещото лице дава заключение, че потребеното количество топлоенергия в имота за процесния период 01.05.2018г.-31.12.2018г. възлиза на 328,85лв., като съдът намира, че доставянето на количество топлоенергия на тази стойност се явява доказано по делото. Ищецът обаче претендира по-ниска стойност от 160,00лв., като с оглед диспозитивното начало в гражданския процес, съдът е ограничен от заявления от ищеца размер.

Ответниците своевременно са направили възражение за изтекла погасителна давност за вземанията, което се явява основателно. Задълженията за заплащане цената на топлинна енергия представляват „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД (ТР № 3/2011г. по тълк. дело № 3/2011г., ОСГТК на ВКС), тъй като се характеризират с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, поради което се погасяват с тригодишна давност. Заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, откогато се счита предявен искът съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК и откогато се счита прекъсната давността съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД, е подадено на 28.07.2022г. Следователно, всички вземания, чиято изискуемост е настъпила преди 28.07.2019г., са погасени по давност.

През процесния период в отношенията между страните са действали общите условия, одобрени с Решение на КЕВР от 27.06.2016г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. От това следва, че денят на изпълнение на задължението за плащане на цената на топлоенергията е определен и с настъпването му задълженията стават изискуеми. От този момент започва да тече и давността за тях съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Предвид това, погасени по давност се явяват всички процесни вземания, отнасящи се за периода м.05.2018г.-м.12.2018г., тъй като тяхната изискуемост е настъпила преди 28.07.2019г. Ето защо, предявените искове подлежат на отхвърляне, доколкото всички процесни вземания са обхванати от погасителна давност.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноси имат ответниците съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК. Същите не са доказали извършването на разноси, а единствено се претендира заплащане на адв. възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. в полза на процесуалните им представители, като съдът намира, че следва да им се присъдят по 400лв. на всеки от тях.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление /населено място/, **срещу** Я. А. А., ЕГН: *****, Д. А. А., ЕГН: *****, и Т. Р. А., ЕГН: *****, всички с адрес: /населено място/, за установяване разделната дължимост на следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 40942/2022г. по описа на СРС, 40-ти състав, а именно: **160,00лв.** –

цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2018г.-31.12.2018г. до имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, при дялове 4/6 части за Т. А. (106,66лв.) и по 1/6 част за Д. А. и Я. А. (26,67лв.).

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** адв. М. Л. Л., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, сумата от **400,00лв.** – адвокатско възнаграждение за извършено безплатно процесуално представителство.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** адв. В. Ф. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, сумата от **400,00лв.** – адвокатско възнаграждение за извършено безплатно процесуално представителство.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** адв. К. И. Б., с адрес: /населено място/, сумата от **400,00лв.** – адвокатско възнаграждение за извършено безплатно процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - /фирма/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____